

op, dan word je weer vroolijk. Het citroenboompje is een tooverboompje, het is zeker uit Arabië meegebracht door den vader van Mama, die als kleine jongen van huis weg was gelopen om zeekapitein te worden. Van wien Mama boven in haar juweelendoosje een vreemd zilveren muntje bewaart, dat hij zijn moeder had thuisgebracht van zijn eerste zeereis als scheepsjongen. Hij had in New-York een pakje gedragen voor een vreemdeling en dat was het eenige geld dat hij had verdiend op die heele reis. Maar later was hij rijk geworden, hij was in Indië begonnen met een zaak in levensmiddelen van schepen. Hanny stelt zich hem voor in een soort winkel met rollen touw en groote flesschen olie en manden met gedroogde visch. En toen hij zooveel geld had verdiend kreeg Mama als jong meisje een wagentje met een pony er voor, waarin ze zelf mocht rijden. En ze ging naar bals, waar de „Schöne blaue Donau” werd gespeeld en waar ze Papa ontmoette, die veel ouder was met een bruine snor en lachende blauwe oogen en die heel knap was en op bezoek moest in het Paleis bij den Gouverneur-Generaal. En ze trouwden samen en woonden in een huis met allemaal marmeren vloeren en hadden wel vier rijtuigen — zouden het er heusch wel vier geweest zijn, denkt ineens een klein meisje midden in haar mooie weidsche droomen. Maar twee rijtuigen is ook al net als in een verhaal, als je denkt aan de vurige paarden en de glimmende tuigen.

Waarom moest hier het heerlijke sprookje altijd afbreken? Nu kwam het nare, dat vreeselijke waarvoor kleine Hanny altijd weer wegvluchten moest, omdat het niet door te denken was.

Telkens weer wordt het kleine leventje geschokt en ruw dooreengeschud bij die niet te verwerken gedachten: en toen werd Papa ziek en kon niet meer werken in het warme land en toen kwamen ze terug in Holland met vier kleine kinderen en toen kwamen daarna wij en dat vond Mama verschrikkelijk. . . . Hoe kan dat nu, waarom kwamen wij dan?

Een klein meisje kruipt op een zoele blauw-gouden voorjaarsdag op het dak van de schuur in de hoek achter het koetshuis. Hier groeit een oude verwilderde perzikboom, die alleen maar kleine zure vruchten geeft. Maar op deze lentedag is de boom boven het dak één groot roze bouquet, een zacht zoemende ruiker roze twijgen, waar de bijen in en uit vliegen.

Het kleine meisje gelooft, dat ze nu heel dicht bij de hemel moet wezen en ze bidt héél ernstig en oprecht: mag ik niet doodgaan, lieve Heer, als het toch zoo is, dat Mama mij liever niet had?

Dagen daarna wacht zij op een teeken, dat zij sterven zal. Maar er gebeurt niets. En na de zachte zonnedagen slaat het weer om, het regent en hagelt aan één stuk door en God lijkt weer heel ver weg.

Dan komt in de zomer een tante logeeren uit de stad. Hanny en haar kleinere zusje overleggen van te voren, welk een heerlijkheid dit brengen zal. Zouden ze een cadeautje krijgen of lekkers alleen, hoewel dat bijna even prettig wezen zou. En als de tante, de peettante van de benjamin aankomt, kijken twee paar donkere oogen in gespannen verwachting. Een vroolijke lachende stem, die zegt: zijn dat nu de kleintjes? Is dit nu mijn kleine peetekindje? Ik heb wat moois voor je meegebracht, kleine Catotje.

Dan gebeurt het onrechtvaardige, het ongelooflijke, dat het kleine zusje — en ze héét niet eens Catotje, ze heet Katerine, denkt haar ouder zusje met diepe wrok — een prachtige pop